

sonlighed, hvad enten man saa tænker sig ham som Fader eller som Dommer.“

„Hvor du taler! Jeg tror, du engang vil blive et meget ulykkeligt Menneske, Per.“

„Maaske. — Veed du forresten, at der er dem, over hvem Ulykken har en sær fristende og dragende Magt. Paa samme Maade som Mosehuller og mørke Skovsøer skal have det over enkelte Mennesker.“

„Det maa være saadanne, som er forhærdede i Synd og kun finder Glæde ved at synde. Det staar der ogsaa om i Biblen.“

„Gør der det? Det gælder dog i hvert Fald ikke alle. Der er dem, som drages mod Ulykken netop af deres religiøse Instinkt, der siger dem, at kun Sorgen og Savnet, ja maaske først Haabløsheden fuldt ud kan frigøre deres aandelige Menneske. Der er jo, som du veed, ogsaa Planter, som kun trives i Skyggen og Kulden, og som endda bærer Blomster.“

„Den Slags Mennesker kender jeg ikke.“

„Da er de ellers ikke sjældne netop hos os. Vor Historie viser det. I lyse Tider lider vi gerne Nød paa betydelige Personligheder; men vore Trængsler kan til Gengæld „ruge Ørne ud af Spurveæg“ — som Pastor Fjaltring engang ytrede.“

„Pastor Fjaltring? Er det ham, du tænker paa?“

„Ja — ogsaa paa ham.“

„Ja, saa forstaar jeg dig slet ikke. Han hængte sig jo!“

„Ja, det gjorde han. Desværre. Jeg har ofte savnet ham i disse Aar. Og egentlig har jeg aldrig før nu rigtig kunnet forklare mig hans triste Endeligt. Men i den sidste Tid synes jeg, at jeg har forstaaet ham bedre ogsaa paa det Punkt. Jeg ser nemlig nu Grundēn til hans fortvivlede Gerning i